

عنوان مقاله:

معناشناسی ناصبی گری با تاکید بر متون امامیه تا قرن هفتم

محل انتشار:

دوفصلنامه امامت پژوهی، دوره 4، شماره 14 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

مهدی مجتهدی - استادیار دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

پدیده نصب یا ناصبی گری، از مفاهیمی است که در تاریخ مسلمانان شکل گرفته است. معنای لغوی نصب، برپا کردن بوده و سپس به معنی دشمنی و جنگ درآمده و در این معنی اخیر کاربرد وسیعی پیدا کرده است. این واژه ابتدا در متون شیعی کاربرد اصطلاحی یافته و مراد از آن، دشمنی با علی (ع) و اهل بیت پیامبر (ص) است. در اینتحقیق، ضمن بررسی معانی لغوی و اصطلاحی نصب، با تبیین مفهوم این واژه در متون فقهی و اشاره به برخی از احکام ناصبی، سعی شده تصویر صحیحی از مفهوم نصب و ناصب یگری ارائه شود. مفهوم مصداق نصب در دیدگاه شیعی، به دقت در متون فقهی ارای هشده که به معنای خاص آن، یعنی اظهار دشمنی و جنگ با امام معصوم محدود شده و از کاربرد عام نصب که مطلق غیر شیعه را در برمی گیرد، پرهیز شده است.

کلمات کلیدی:

نصب، نواصب، ناصبی گری، علی بن ابی طالب (ع)، امامیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/792769>

